

Adgangen til aktindsigt tilkommer efter loven *enhver*. Det er uden betydning, om den, der fremsætter begæringen, er dansk statsborger, eller om den pågældende har bopæl her i landet. Det er ligeledes uden betydning, om det er en fysisk eller juridisk person, der anmoder om aktindsigt.

Reglerne i den gældende offentlighedslov afskærer ikke myndighederne fra efter eget skøn at give oplysninger i videre omfang, herunder på anden måde eller i en anden form, end loven forpligter til. Da spørgsmålet i praksis synes af have givet enkelte myndigheder anledning til tvivl, foreslås det, at princippet om »meroffentlighed« udtrykkeligt anføres i loven. Adgangen til at give sådanne oplysninger begrænses dog af reglerne om tavshedspligt m.v.

Bestemmelsen i *stk. 2* er ny i forhold til den gældende lov og svarer med enkelte sproglige ændringer til § 11, *stk. 4*, i betækningsudkastet. Efter bestemmelsen har den, hvis personlige forhold er omtalt i en sag, uden at den pågældende har stilling som part i sagen, en ret til videregående adgang til aktindsigt (egenaccess) med hensyn til sådanne oplysninger, end der normalt gælder. Ved anvendelsen af ordet »personlige« er det tilsigtet at give udtryk for, at der skal være adgang til at få aktindsigt med hensyn til alle oplysninger, der direkte vedrører den pågældende.

En lignende almindelig bestemmelse om egenaccess med hensyn til personoplysninger er indeholdt i § 13, *stk. 1*, i lov om offentlige myndigheders registre. Denne regel vedrører imidlertid kun oplysninger, der findes i edb-registre, men ikke oplysninger, der ellers forefindes hos offentlige myndigheder. Retten til egenaccess efter registerloven er begrænset i det omfang, afgørende hensyn til offentlige eller private interesser taler herfor.

Bestemmelsen i *stk. 2* om egenaccess vil bl.a. sikre, at der principielt gælder samme regler for manuelt betjente registre som for edb-registre. Bestemmelsen supplerer de regler om partsoffentlighed, der foreslås i forvaltningslovforslagets kapitel 4. Som følge af bestemmelsen i *stk. 2*, har personer, der ikke kan anses som egentlige parter i en sag, eller hvor der er tvivl herom, ret til at blive gjort bekendt med oplysninger, der vedrører dem. Retten til egenaccess er dog begrænset af de undtagelser, der er nævnt i lovens §§ 7-11 og § 14, og i det omfang de hensyn, der er nævnt i § 13, eller hensynet til den pågældende selv eller andre med afgørende vægt taler imod.

Bestemmelsen i *stk. 3* svarer til den gældende lovs § 1, *stk. 2*. Det er præciseret, at en begæring om aktindsigt skal indeholde en angivelse enten af

den sag eller af de dokumenter, den pågældende ønsker at blive gjort bekendt med.

Bestemmelsen medfører, at den, der ønsker aktindsigt, må have kendskab til sagens eller dokumentets eksistens før henvendelsen til vedkommende myndighed. Dette betyder imidlertid ikke, at myndigheden er berettiget til at afslå en begæring om aktindsigt alene under henvisning til en manglende angivelse af sagstilhørsforholdet, hvis myndigheden er i stand til på andet grundlag at identificere den sag eller det eller de dokumenter, der ønskes aktindsigt i. Der henvises til beskrivelsen af bestemmelsens anvendelse i praksis i betækningsgen side 118 ff og offentlighedsudvalgets overvejelser på side 129 ff.

Kravet om angivelse af sagen eller dokumenter i denne betyder bl.a., at der ikke kan forlanges adgang til at gennemgå en forvaltningsmyndigheds journalmateriale med henblik på herigennem at finde frem til sager, hvis dokumenter man kan have interesse i at blive gjort bekendt med.

Bestemmelsen giver heller ikke adgang til at gennemse alle sager af en bestemt art eller alle sager, der er blevet journaliseret i en bestemt periode.

Til § 5

Bestemmelsen indeholder en nærmere beskrivelse af, hvad aktindsigten omfatter.

Bestemmelserne i *stk. 1* er i det væsentlige enslydende med den gældende lovs § 3.

Dokumentbegrebet i offentlighedsloven er i praksis blevet fortolket vidt. Det omfatter således foruden egentlige skriftstykker også andre aktstykker (f.eks. tegninger, kort og fotografier) samt som udgangspunkt andet materiale, der fungerer som surrogat for skrift- og aktstykker, når de indgår i grundlaget for en sags behandling og opbevares sammen med sagens akter. Således kan også lyd-bånd, film og videoptagelser og lignende være omfattet af begrebet.

Det anførte er dog ikke ensbetydende med, at også andet materiale end skrift- og dermed ligestillede aktstykker, der indsendes til eller udarbejdes af en offentlig myndighed, under alle omstændigheder kan anses for omfattet af loven. Formålet med den udvidende fortolkning af lovens dokumentbegreb er at forhindre en begrænsning af lovens anvendelsesområde som følge af den tekniske udvikling. Materiale, der ikke i sig selv har karakter af skrift- eller aktstykker, er derfor kun omfattet af loven i det omfang, det indgår i grundlaget for en sags afgørelse og opbevares sammen med